

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **CET 21, spol. s r. o.,** se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, zastoupené JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Zavadilova 1925/15, Praha 6, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání,** se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2009, čj. mac/5996/09, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2010, čj. 10 Ca 341/2009 - 41,

takto:

I. V řízení se pokračuje.

II. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2010, čj. 10 Ca 341/2009 - 41, se zrušuje.

III. Rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 1. 7. 2009, čj. mac/5996/09, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

IV. Žalovaná je povinna uhradit žalobkyni na nákladech soudního řízení částku 16 520 Kč, ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Vladimíra Kroupy.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím ze dne 1. 7. 2009, čj. mac/5996/09, žalovaná uložila žalobkyni pokutu ve výši 100 000 Kč za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“). Žalobkyně se měla dopustit jiného

správního deliktu tím, že dne 6. 11. 2008 v čase od 17:40 hodin odvysílala na programu NOVA v rámci pořadu Kriminálka New York scény, které obsahovaly šokující záběry rozkládajících se lidských těl a realistické záběry pitev. Tyto záběry byly způsobilé děsit a traumatizovat dětské diváky, a tím ohrozit zejména jejich psychický vývoj.

II.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 26. 3. 2010, čj. 10 Ca 341/2009 - 41, zamítl.

3. Městský soud souhlasil s posouzením žalované, že odvysílaný pořad mohl ohrozit zejména psychický vývoj dětí a mladistvých. Námitku, že se jednalo pouze o záběry mžikové a decentně provedené, soud neshledal důvodnou. Nepřisvědčil ani tvrzení, že napadené rozhodnutí neobsahovalo důvody, na základě nichž žalovaná dospěla k závěru, že detailní pohled na mrtvá těla může ohrozit zejména psychický vývoj dětí a mladistvých.

4. Dále městský soud neshledal důvodnou námitku, že spis neobsahoval protokol o provedení důkazu zvukově-obrazovým záznamem ve smyslu § 18 správního řádu, a že tedy nebylo prokázáno, že žalovaná opřela své hodnocení o zhlédnutí daného pořadu. Podle městského soudu bylo dostačující, že součástí správního spisu byla analýza vyhotovená analytickým odborem žalované a její přílohou byl CD disk se záznamem předmětného pořadu.

5. S ohledem na neveřejnost správního řízení před žalovanou bylo podle městského soudu podstatné, zda žalovaná měla při svém zasedání k dispozici správní spis, který jí umožnil seznat obsah předmětného pořadu, resp. zhodnotit, zda předmětný pořad obsahuje prvky, které by mohly ohrozit psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých. Pokud správní spis obsahoval také CD disk s daným pořadem, byl dostatečným podkladem umožňujícím žalované řádně zhodnotit předmětný pořad. Nevyhotovení protokolu o provedení důkazu zvukově-obrazovým záznamem představovalo podle městského soudu pouze formální vadu, která nemohla mít vliv na věcnou správnost napadeného rozhodnutí.

6. Městský soud nepřisvědčil námitce, kterou žalobkyně brojila proti hodnocení kritérií pro stanovení výše pokuty, a nevyhověl ani návrhu na moderaci sankce.

III.

7. Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

9. Stěžovatelka tvrdila, že pořad jako celek ani jeho jednotlivé scény nebyly způsobilé ohrozit fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých, a to s ohledem na počet scén označených jako závadné, délku jejich trvání, jejich vyznění v kontextu děje a zařazení pořadu do vysílání v podvečerních hodinách.

8. Dále namítla, že rozhodnutí žalované by mělo obsahovat správní úvahu o tom, z jakých důvodů považovala předmětný pořad za způsobilý ohrozit morální vývoj

chráněné skupiny diváků a jaké škodlivé následky mohl pořad způsobit. Závěry žalované postrádají v tomto ohledu přesvědčivé a racionální odůvodnění.

9. Městský soud měl rozhodnutí žalované zrušit také pro porušení § 18 správního řádu. Správní spis totiž neobsahoval protokol o provedení důkazu zvukově-obrazovým záznamem pořadu. Podle stěžovatelky se jednalo o vadu řízení, která kromě nesprávného právního závěru ve vztahu k hodnocení pořadu mohla mít za následek i nesprávné závěry při hodnocení kritéria závažnosti věci, které je podstatné pro stanovení výše pokuty. Analýza pořadu neodpovídala vyznění vytýkaných scén v pořadu, protože barevné statické záběry obsažené v analýze nemohly vystihnout skutečné vyznění předmětných scén.

10. Podle stěžovatelky nelze dovodit neexistenci vady řízení mající za následek nezákonnost rozhodnutí pouze ze skutečnosti, že záznam pořadu byl obsahem správního spisu a že soud po provedení důkazu při jednání dospěl k závěru o souladu mezi hodnocením pořadu žalovanou a vyzněním pořadu. V daném případě je třeba s ohledem na charakter analýzy a její nesoulad s vyzněním příslušných scén trvat na tom, aby provedení důkazu zvukově-obrazovým záznamem bylo ve spisu protokolárně doloženo.

11. Stěžovatelka namítla také nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Městský soud neuvedl, z jakých důvodů se odchýlil od právního názoru vyjádřeného v rozsudcích jiných senátů téhož soudu při posuzování námitky chybějícího protokolu o provedení důkazu zvukově-obrazovým záznamem pořadu. Konkrétně stěžovatelka zmínila rozsudky ze dne 24. 1. 2008, čj. 8 Ca 297/2007 - 43, ze dne 29. 1. 2009, čj. 8 Ca 351/2008 - 39, a ze dne 25. 9. 2009, čj. 9 Ca 198//2009 - 52.

12. Stěžovatelka rovněž namítla, že žalovaná překročila meze volného správního uvážení při rozhodování o výši pokuty.

IV.

13. Žalovaná se ztotožnila s rozsudkem městského soudu.

V.1

14. Při předběžném posouzení věci Nejvyšší správní soud zjistil, že jeho sedmý senát předložil usnesením ze dne 20. 1. 2011, čj. 7 As 57/2010 - 60, rozšířenému senátu k posouzení otázku, zda chybějící protokol o provedení ohledání (zhlédnutím zvukově-obrazového záznamu pořadu) s náležitostmi uvedenými v § 18 správního řádu představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které má za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Usnesením ze dne 28. 2. 2011, čj. 8 As 78/2010 - 74, proto Nejvyšší správní soud přerušil řízení v této věci podle § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s. ve znění do 31. 12. 2011 do pravomocného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci vedené pod sp. zn. 7 As 57/2010.

15. Rozšířený senát rozhodl o předložené otázce usnesením ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010 - 80. Soud proto rozhodl výrokem I. tohoto rozsudku o pokračování v řízení.

V.2

16. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

17. Kasační stížnost je důvodná.

18. Podle usnesení rozšířeného senátu čj. 7 As 57/2010 - 80 je žalovaná povinna vyhotovit protokol o provedení důkazu podle § 18 správního řádu, provádí-li dokazování ohledáním mimo ústní jednání promítnutím zvukově-obrazového záznamu. Na plné odůvodnění tohoto rozhodnutí, jímž byl při svém rozhodování vázán, Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje.

19. V nyní posuzované věci je nepochybné, že žalovaná této povinnosti nedostála. Protokol o provedení důkazu promítnutím zvukově-obrazového záznamu není ve spisu obsažen. Žalovaná ostatně ani netvrdila opak. Domnívala se totiž, že postačí, pokud je součástí spisu analýza zpracovaná Úřadem žalované. Ke shodnému názoru dospěl i městský soud, podle něhož správní spis obsahoval dostatečné podklady pro rozhodnutí, pokud obsahoval analýzu a v její příloze CD disk se záznamem pořadu. Tento názor však rozšířený senát jednoznačně odmítl.

20. Analýza Úřadu má podle rozšířeného senátu charakter shrnujícího materiálu, který je pouze zprostředkovaný a obsahuje hodnotící či kritické prvky. Ohledání však vyžaduje přímé a bezprostřední smyslové pozorování samotným kolegiálním správním orgánem, tedy jednotlivými volenými členy žalované, kteří následně rozhodují o správním deliktu. Analýza Úřadu proto nemůže nahradit protokol o provedení důkazu podle § 18 správního řádu.

21. Městský soud proto pochybil, pokud přisvědčil žalované, že analýza Úřadu a CD disk se záznamem pořadu přiložený ve spisu byly dostatečnými podklady pro rozhodnutí.

22. S ohledem na uvedené hodnocení, vycházející z názoru rozšířeného senátu, se Nejvyšší správní soud již nezabýval ostatními námitkami.

23. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek městského soudu zrušil. Současně zrušil i rozhodnutí žalované, protože již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro takový postup [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], a vrátil věc žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaná vázána názorem Nejvyššího správního soudu (podle § 78 odst. 5 s. ř. s.).

24. Ve vztahu k dalšímu postupu žalované v této věci Nejvyšší správní soud upozorňuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 3. 4. 2012, čj. 6 As 26/2010 - 101, podle něhož „[p]*ředchozí upozornění podle § 59 odst. 1* [zákona o vysílání] *je s výjimkou případů podle § 59 odst. 4 tohoto zákona nutnou podmínkou postihu za další obdobné jednání. Teprve dostane-li se provozovateli takového upozornění, lze jej za opakované jednání vykazující v podstatných rysech znaky jako to, na jehož protiprávnost byl upozorněn, postihnout*.“ Upozornění není

třeba pouze v případech taxativně vymezených v § 59 odst. 4 uvedeného zákona. Ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, za jehož porušení žalovaná uložila stěžovatelce pokutu, není mezi těmito výjimkami obsaženo. Předchozí upozornění proto bylo i v posuzované věci podle názoru rozšířeného senátu nezbytnou podmínkou pro potrestání předmětného jednání. Z rozhodnutí žalované ani ze spisu ovšem nevyplývá, že by žalovaná vydala upozornění ve vztahu k posuzovanému pořadu.

25. Vzhledem k tomu, že tímto rozsudkem je řízení před správními soudy skončeno, rozhodl Nejvyšší správní soud rovněž o celkových nákladech soudního řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Procesně úspěšnou byla v dané věci stěžovatelka, neboť výsledkem řízení před správními soudy bylo zrušení správního rozhodnutí, které napadla žalobou. Náhrada nákladů celého soudního řízení byla tedy přiznána úspěšné stěžovatelce. Pokud jde o jejich výši, ta je představována zaplaceným soudním poplatkem za podání žaloby (2000 Kč) a za podání kasační stížnosti (3000 Kč) a dále odměnou zástupce stěžovatelky za celkem čtyři úkony právní služby po 2100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast u ústního jednání dne 26. 3. 2010 u městského soudu a podání kasační stížnosti – § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. K takto vypočtené odměně v celkové výši 8400 Kč je pak nutno připočíst náhradu hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tedy částku 1200 Kč. Takto vypočtená odměna a náhrada hotových výdajů byla dále navýšena o částku 1920 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je zástupce stěžovatelky povinen odvést podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celková výše přiznaných nákladů řízení tedy činí 16 520 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. května 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu